

Uri Asaf

A szentföldi halászmadár és a nárciszlégy

Tíz óra és dél között friss füge szaga itatja át a levegőt, a sárguló fügefák érzik a közelgő esőt és ezt mindenkinek hírül adják. A déli napfény megcsillan a papirusz legyezős koronájának vékony szálain. Lecövekelem magam a kis tó partján, a parkban csak páros szarkát és galambot látok, a halászmadár nem mutatkozik. Tudom, hogy a szentjánoskenyérfa sűrűjében rejtőzik és érzi a jelenléteimet. Azt gondolnánk, hogy a halászmadár nem tesz különbséget ember, macska vagy sakál között. Pedig különbséget tesz, sőt minket, embereket, jobban ismer, mint mi saját magunkat. Megérzi a gondolat mögött várakozó lépést, a meg nem történtben mindig eggyel előbbre lát. Még a hangulatommal is tisztában van, úgy olvas bennem, mint egy tenyérjós. Nem is merem bevallani a madár színét, és senki ne gondoljon arra a madárra, melynek ismert neve ezzel a színnel van jelölve. Amiről én beszélek, az a bujdosó szentföldi halászmadár. Ha felidézem azt a pillanatot, amikor repülés közben látom, olyan érzés fog el, mint amikor a frissen reszelt torma szaga az agyamba hatol.

• • •

Estére a testes nap arcra bukik. Úgy, mint az előző, belül üresnek bizonyul, terméskőfogai között a hang elenyészik. Háború van. A Múzeum dombja távoli gépfegyver hangját visszhangozza. Ha teheti, mindenki otthon marad. Házunk keleti oldala sokkal hűvösebb, mint a nyugati, az íróasztal előtt lúdbőrös leszek, a hideg az ingem alá kúszik, az agyam lassan pattog az érezhető csendben. Hív a napfényben úszó, üvegezett nyugati veranda, a virágok és a fonott szék. Itt sütkérezhetek a napon, mint a gyík, de ez nekem túl életszerű, ezért csak pillanatképeket készítek. Itt vannak például a filodendron lapos szellemujjai vagy az apró, lila virágú cserepesnövény ovális levele, mely felnagyított bogárhátra hasonlít. A szabadkézi rajzzal készült, de minden levélen mégis egyforma bogárgerinc annyira élénk, mint a kanáritoll. A gerincet határoló sötétzöld satírozáson tulipánpiros mellékerek futnak, de nem érik el a levél szélét. A növényekhez tapadó látszólagos nyugalom hamar összeomlik, anélkül, hogy valami okot adna rá. De miért kellene ok, mikor a száraz novemberi ég felettünk feszül.

• • •

Az oldalamon fekszem, két szemem két tintatartó, melyből kiapadhatatlanul ömlik a zöld festék. A szem ismeréssel adózik a felső akaratnak. A látásra hivatott, görnyedt, hajlott hátú szem földig hajol a különös személy előtt, elbarikádozza, lefüggönyzi a maradék világot. Mindez simán következik be, majdnem ellenállás nélkül. Ábrahám testét vörös kecskebőr fedi, arcán örök mosoly. Ő a legmegnyugtatóbb lény, aki valaha élt a földön, körülötte minden állandó, a napok és az évszakok nem változnak. Láttán a mellkasom átlátszó, hangját leginkább akkor szeretem, amikor az álom mélyéről jön és rekedtes. Forduljak vissza? Meglátom a zöld fényt, pontosabban a zöldnek azt az árnyalatát, ami személy szerint rám vár. Meg kell adni, jó ízléssel választották ki. A fény Ábrahám terpeszállásban lévő két lába közül jön.

• • •

A nap összecukódik, az órák és a napszakok szétszélednek, próbálom az estét meghosszabbítani két beszélő gyertyalánggal. Ha az imbogó lángon kívül nincs kihez szólni, akkor még itt van a világ legkisebb teremtese, aki pár nappal ezelőtt egész véletlenül bukkant fel. A nárciszlégy sokkal határozottabb lény, mint a gyertyaláng. A hétköznapokat faló, szabad szemmel alig látható szívárványos rovar a virággal jött be és a szirmok között él. Kétszer kiszáll az előttem álló polc elé és ráül egy könnyjelzőre. Az ő világa a könnyjelzőszalag nárciszelymessége. A szalagról néha továbbmerészkedik az asztalra, ahol egy pillanatig hűsöl, vagy egy ujjlenyomatot ízlel, amiből rendszerint kiválik egy pár mikrogramm só, aztán rátelepszik az újságból kivágott híres író orrára és kefehajára. Ez veszélyes végállomássá válhat, mert Samuel Beckettnek sűrű, tömött haja van, de szerencsére ott az üveglap, ami alatt a „Megnevezhetetlen” képmása él. Ezután a piros fedelű német–magyar szótárra repül, ott felfrissül és visszaszáll a virágra. A nárciszlégy meglepően hosszú életű, már legalább a harmadik napja figyelem, ahogy a szirmokon gubbaszt. Ha érzi, hogy sajnálom, megajándékoz egy büszke díszkőrrel, de annyira pici, hogy csak az olvasólámpának a szárnyakról tükröződő felvillanásaitól látom. Éjjel van, a nárciszlégy a sötétben marad, én híreket hallgatok.